

Gökkuşığı Roman Sayfa 64 68

— mucit55macit · 20 Ağustos 2015

Hepsinin ağzı açık kalmış, benim yaşadıklarımın ziyade, Ustanın hapiste kalmasına çok üzölmüşlerdi. Dikkatlice yüzlerine baktım, bana karşı en ufak bir vahlanma yoktu. Ölümden kurtulmuş, paçayı zorda olsa kurtarmışken yaşadığım zor anlarının sanki buradakiler için bir anlamı yoktu. Başladılar:

---Ustanın ailesi ne olacak?

---Acaba içeriden çıkabilecek mi?

---Kaç yıl ceza alır vs.

Hayret dedim içimden, ölseydim bile bunların umurunda olmayacaktı herhalde. İçim sızladı, yaşadığım bunca sıkıntıyı ne diye anlatmıştım ki. Hele babamın o umursamaz tavrı, içimde görölmeyen yaşların boşalmasına neden olmuştu. Bir an yaşadığım hayatı sorguladım, niye dönmüşüm buraya, ne için, kim için? Derin bir nefes alarak kalkıp yatacağım dedim, ardından kendi odama çekildim. Artık için için ağlamaya gerek yoktu, gözlerimden akan yaşları elimle silerken yalnızlığımı bir kere daha anlamıştım. Üzerime yorganı çekerken Mine'nin tatlı bakışları, sıcak bedeni, aldığım hazlar ruhumu ısıtıyordu. Bana erkek olduğumu hissettiren kadındı, onu nasıl unutabilirdim.

Kardeşlerimin yanıma gelip benimle oynamak istemeleri ile uyandım. Çocuklar büyükler gibi değildi, sevgi doluydular. Onlarla bir hayli boğuşup gönüllerini aldım, giyinip salona doğru çıktım. Herkes kalkmış yemeklerini yemek üzereydiler, elimi yüzümü yıkayıp bende oturdum.

İyi bir kahvaltıdan sonra, babam ve dedem işe gitmek için evden ayrılırken benimle ilgilenmek akıllarına bile gelmemişti. Bu evde sanki bir yabancıydım. Çocuklar dışarıya çıkmış, çoktan oyunlarına dalmışlardı. Günlerden hafta sonu olduğu için büyük kardeşim okula gitmemiş, bu yüzden küçük kardeşimle beraber bahçede oynuyordu. Babaannem ile bir süre sohbet edip köyden havadis sordum. Olanı biteni bildiği kadarı ile bana anlattı. Dışarıda gezeceğim diyerek izin aldım ve çocukken çok kere sığındığım ırmak kenarına yöneldim. Mevsim sonbahar olduğu için tarlalarda ve ırmak kenarında pek insan yoktu. Bir kaç kişi ayaküstü hoş geldin dedikten sonra yanımdan ayrıldılar. Uzun yıllar en iyi dert ortağım, acılarımı paylaştığım, huzur bulduğum yer, ırmaktı. "Acı ve tatlı günlerimin her anında huzur dolu güzellik ve sakinliğine koştüğüm, dertleştiğim ırmak yine sana geldim. Fakat bu sefer sıkıntılarım, duygularım, umutlarım çok daha zor ve karmaşık, bakalım bana ne kadar yardımın olacak?"

En çok sevdiğim, pek çok kere dibinde uyuduğum söğüt ağacının yanındayım. Kuru otların üzerine oturup ırmağı seyre daldım. Dikkat ettim ırmak bu gün sanki daha farklı akıyor, ya da bana öyle geliyordu. Hafif esen rüzgârın ve ırmak suyunun çıkardığı ahenkli sesleri dinlerken başımı ağaca dayadım ve gözlerimi kapattım.

Önceleri burada annemin hayalini arar, onun ninnilerini hatırlamaya çalışırdım. Hiç bir zaman evimde bulamadığım o içten sevgiyi burada bulduğumu hissederdim. Şimdi durum çok daha farklıydı. Beni çok sevdiğini söyleyen bir sevenim vardı, hem de içten ve çok samimi. Ben böyle sevgiye alışkın değildim, korkuyor ve endişe ediyordum. Yıllarca özlemimi duyduğum bu sevgiye kavuşmuştum, ancak onun uzağında ve kafamda onunla ilgili çözemediğim sorularla.

Ey Irmak! Bana nasıl yardımın olacak, anlat bakalım. Ne yapmalıyım, nereye gitmeliyim?
Yüreğimden şu duygular şiir gibi geçiyordu.

Yıllarca sevgiyi aradım,
Uzaklarda buldum.
Sıcaklığıyla kavruldum.
Hele bakışları yok mu?

Kendi kendime hayret ettim, ben böyle şeyleri diyebilecek biri olmuşum.

---Ey ırmak! Bak gördün mü? Beni senden çok seven biri var, bana neler söyletiyor? Senin pabucunu dama atacak, hadi bakalım...

Yaslandığım ağacın altında ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Mine'nin hayaliyle karışık düşler arasında bocalıyorum. Irmağın karşı kıyısında beyazlar içinde bir kadın bana seslenerek yanına gitmemi istiyor. El sallıyor, ağaçlar arasında hareket ediyor. Kalkıp adım atmak istediğimde birden irkildim, uykuya dalmışım dedim ama gördüklerim sanki gerçek gibiydi. Uzunca bir zaman gördüklerimi düşündüm. Kimdi o kadın acaba, annem miydi, yoksa Mine'mi?

Biraz üşüdüğümü hissedince kalkıp köye doğru yürümeye başladım. Bundan sonra ne yapacak, nasıl bir iş tutacaktım? İçinden çıkamadığım bu sorular aklımı kurcalayıp duruyordu. Köyde kalamazdım elbet, tarla işlerini sevmediğim gibi çok da bilmiyordum. Yeni bir ustamı bulmalıyım, yoksa şehre inip başka iş mi bakmalıydım? Mine geldi aklıma, yoksa onun yanına mı dönmeliydim?

Bir haftadır evdeyim, hiç bir şey yapmıyor, akşamları odama geçip uzun, uzun düşünüyor, Mine ile hayaller kuruyordum. Minenin yanındayım, beraber yaşıyor, ben yeni bir araba almış çalışıyorum. Askere gidip gelince evlenecektik, evlenmek....

Gündüzleri arada bir ırmak kenarına gidiyor, sonradan kahvehanede arkadaşlarıma uğruyorum. Eskisi gibi çok samimiyetimiz yoktu ama yinede oturup çay içip sohbet ediyoruz. Dedem, bütün köye benim yaşadıklarımı ballandıra ballandıra anlatmış. Her kes bana yaşadıklarım ile ilgili sorular soruyor, birde benden dinlemek istiyorlardı. Anlatmaktan bıkip yorulduğumda bazen, usandırdınız beni diyordum.

Millete anlatacak masal, konuşacak hikâye lazımdı. Bazen anlattıklarımın değişik şekillere sokulduğunu, farklı biçimlerde anlatıldığını duyuyordum.

Beni sevmeyen Dedem, yaşadıklarımı ne çabuk anlatmıştı. Öyle ya torunu bir kahramandı artık, kendi torunu, hem de çok sevdiği torunu! Bu arada eve köyün genç kızlarının sık sık geldiklerine şahit oluyorum. bu kızlar neden böyle sık geliyorlar diye düşünürken bir gün Babaannem bana:

---Köyün kızları sana vurgun, bilesin Hikmet. Hele senin o yaşadıklarını duymuşlar ya daha çok ilgilenir oldular. Pek de güzeller ama sen onlarla hiç ilgilenmiyorsun oğul.

Yaşadıklarımı, duygularımı, Mine'ye olan sevdami, onunla beraber olduğum anları duysalar ne yaparlardı? Mine'den başkasını gözüm görmüyordu ki.

Ne demeliydim nineme, gönlümde bir çocuklu benden büyük dul bir kadın mı var diyecektim?

---Kızlarla ilgilenecek zamanım değil, daha çok zaman geçmeli,

Diye geçiştiriyordum. Bu konulara mesafeli olduğumu bilsinler istemiştim. Bu şekilde bir hafta daha

geçmişti ki bir akşam babam bana:

---Hikmet böyle yatmakla olmaz, kalkıp bir işte çalışmalısın. Köyde yapacak pek iş yok, olsa da yapmazsın zaten, bir düşün bakalım ne yapacağını?

Ben hala olayların etkisi altında kendimi toparlamak isterken babamın bana söylediklerine şaşırmıştım. Yeni bir işe henüz hazır değildim ama babam da bunun farkında bile değildi.

---Tamam, olur, bakarım.

Dedim. Akşam odama kapandım, evdekilerin bana yabancılaştığı apaçık ortadaydı. Baksana, babam bile benim yaşadıklarımın önemini anlayamamış, nasıl bir sıkıntı çektiğimi görmemiş olacak ki, evdeki varlığımdan rahatsız olmuştu. Çok üzüldüm ama elden ne gelir. Babamda olsa buranın reisi oydu, beni büyük olarak görüyor, kendi başımın çaresine bakmamı istiyordu.

Ama ya ben? Hala olayların etkisi ile bazen geceleri kendimi karakolda, bazen eşkıyanın elinde buluyor, bağırarak uyanıyordum. Bazen de Mine ile sabahlıyor, terden sıırıslıklam kalkıyordum.

Bizimkiler cahildi ama aslında beni de sevmedikleri için böyle davranıyorlardı. Ne olurdu bana biraz ilgi gösterip güler yüzle baksalardı. Çocukluğumdan beri bu ilgiye ve sevgiye muhtaçtım. Aradığım sevgiyi kendi evimde bulamamış, o sevgi uzaklarda bir yerde karşıma çıkmıştı ve umutla beni bekliyordu.

Sabah kahvaltıdan sonra Annemin babasına gideceğimi söyledim. Nede olsa onlarda Dedemdi ve anneannemdi. Hem buradan sıkılmıştım hem de buradan gitmemi ister gibiydiler, bu nedenle gitmeme itiraz etmediler. Bende veda ederek evden ayrıldım. Kardeşlerim gitmemi istemiyorlardı, ama yapacak bir şeyde yoktu. Onları doyasya öptüm, ellerine harçlık verdim.

Şehre indikten sonra Anneannemlerin köyüne giden arabaya binip öğleden sonra köye varmıştım. Sevgi dolu gönül işte böyle olmalıydı. Anneannem beni görünce sevincinden oturdu kaldı oracıkta. Yaklaşıp sarmaş dolaş olup, öpüp koklaştık. Ben onların kızlarından kalan çok değerli bir hatıraydım ama hayat bu uzun zaman uzak kalmıştık.

---Ne çok annene benziyorsun oğlum, kokun bile aynı.

Benden sevgilerini esirgemeyen bu insanlar bambaşkaydı. Bu insanların yanında büyümek bana nasip olmamış, onlarda bende birbirimize hasret yaşamıştık.

Eve girdiğimde Dedemin yattığını görünce çok üzüldüm, nedenini sordum. Önemli olmadığını söyledi anneannem, yaşlılıktan olmalı ki biraz hırpalanmış, yeni yeni toparlanıyor dedi. Sarıldık hoş beş derken akşam oldu.

---Burada kalmaya geldim Dede, ne dersin? Biraz dinlenmeye ihtiyacım var, biraz sıkıntılıyım.

Babamlarda fazla kalamadım, çok da istemediler beni.

Dedemin gözlerinin içi gülüyordu.

---İstedığın kadar oğlum, geç bile kaldın.

Anneannem sevincinden ne diyeceğini şaşırmış, duyduklarına inanası gelmiyor gibiydi. Evleri çok güzel değildi, hatta yoksul bile sayılırlardı, ama gönülleri çok zengindi. Köyde herkes onların dürüst ve temiz insanlar olduğundan bahsederdi. Ebem, benim için içeri odada bir yatak hazırlamaya başlamıştı bile. Ebe diyorum buralarda ninelere ebe derlerdi. Daha sonra akşam yemeği hazırlığına başladı. Yardım edeyim dedim, lakin istemedi. Dedemde sevinçten olacak herhalde kalktı, giyindi. Ebemin yaptığı taze çayı karşılıklı içmeye başladık. Ebemi de yanıma çağırıp yaşadığım olayları biraz kısaltarak onlara da anlattım.

Ebem çok şaşırması:

---Vah oğlum vah! Neler yaşamışsın sen, Allah korumuş seni.

Dedem ise daha farklı şeyler söyledi.

---Hayat bu oğlum, insanın başına neler geliyor bak. Bazen gazeteler yazdığında okurduk. Şimdide senin başına geldi, kendini çok kolla oğlum, çok.

İşte evlat sevgisi buydu, benim yaşadıklarımı kendileri yaşamış gibi etkilenmişler ve korkmuşlardı. Gönülden sevgi derler ya ben bu sevgiyi şimdi ve çok önceleri bu evde bulmuştum.

Günler geçtikçe bu eve alıştım ve beni seven bu insanlarla güzel günler geçirmeye başladım. Bazen dedeme yardım ediyor, beraber odun hazırlıyor, bazen de bahçelere gidip çitleri onarmasına destek oluyordum. Köy büyük olmadığı için kahvehane yoktu. Akşamları dışarı çıktığımda beni tanıyan köyün gençleri ile cami önünde veya bir evin köşesinde sohbetler ediyorduk. Tam olarak bilinmese de yaşadığım olayların bir kısmı burada da duyulmuş olacak ki, gençler bazen bu konuda soru soruyorlardı. Onları fazla kırmadan elimden geldiğince anlatmaya çalışıyordum.

Geceleri yalnız kaldığımda yaşadıklarım da benimle beraber olmaya başlıyordu. Ne yapacak nasıl bir yol izleyecektim. Mine beni dört gözle bekliyordu herhalde. Muhteşem kadın...Hayatımın en güzel anlarını onun yanında yaşamış, erkek olarak dayanılmaz hazlar tatmıştım. O hayatımın ilk kadınıydı, kim bilir beklide hep öyle kalacaktı. Onu düşünmeden edemiyor, saatlerce yatakta dönüp duruyordum. Saçları, bakışları, pürüzsüz teni, dudakları... Off! Aklım, karmakarışık duygulara tutsak kalmış, ondan başka bir şey düşünemiyordum.

Çok çalışkan ve iyi bir öğrenci olamadım, hatta küçükken benim için çok da yaramaz derlerdi. Buna karşılık hiçbir kimseyi incitmemiş, izinsiz hiçbir bahçeye girmemiştım. Başkalarına zarar vermeyi sevmez, dürüstlüğe önem verirdim. Bu nedenle baba evime benimle ilgili hiç şikâyet gelmezdi. Benim tek dünyam köyümüzün yakınındaki ırmaktı. Irmak benim can yoldaşımdı.

Henüz bu genç yaşımda önceden bilmediğim önemli olayları yaşamıştım. Cahildim ve olayların beni böyle etkilemesine karşı koyamıyordum. Büyüklerimden dinlediğim ve bana da çok doğru gelmeyen bir şeyler yaşamış ve hala etkisinden de kurtulamıyordum. Mine ile olan birlikteliğimi çok zaman sorguluyor ancak bir sonuca ulaşamıyordum. Şimdi doğru bildiğim ve özen gösterdiğim değerlerime ters bir durumla karşı karşıya kalmıştım. Dul bir kadınla birlikte olmuş ve o can alıcı gözlerdeki derin bakışlarla büyülenmişim.

Zaman zaman düşüncelerimde, yaşamadığım anne sevgisi ile Mine'ye olan sevgimin karıştığını hissediyor, birbirinden ayırmaya çalışıyordum. Mine'ye duyduğum bu aşırı sevgi içinde anne özlemi mi vardı acaba? Onu annemin yerine mi koyuyordum yoksa? Ama nasıl olurdu, onunla yakın ilişkide bulunmuş, birlikteliğimizden çok da mutlu kalmıştım. Onun vücudu okşamak, öpmek koklamak, bir erkeğin yaşayabileceği en güzel anları yaşamak! Hayır, hayır, bu sevgi anne sevgisinden farklıydı. Yaşadığım o anları ve sevgileri birbirine karıştırmamalıydım. O kadını annemin yerinde düşünmek asla olamazdı. Böyle düşünceler aklıma geldikçe hemen kendimi toparlıyor, Mine'ye duyduğum aşkı ve onu arzuladığımı hissediyor ve onu annemden çok ayrı bir yere koymayı başarıyordum.

Aradan bir ay kadar zaman geçmiş, kış mevsimi kendini iyice hissettirmiş, aralık ayının sonlarıydı. Bu süre içinde Ebem benim, otururken, kalkarken, yemek yerken derin düşünceler içinde olduğumu fark

etmiş olacak ki:

---Oğlum sende bir hal var, ne oldu sana, niye böyle düşüncelisin?

Diyordu. Her seferinde yaşadığım sıkıntılardan diye atlatıyordum. O da inanmış gibi bir tavır takınıyor belki de gerçekten inanıyordu, ancak aklımın nerelerde olduğunu bilemezdi kadıncağız.

Derken bir gün şehre indiğimde kendi köylülerimizin oturduğu kahvehaneye geldim, gördüğüm birkaç arkadaşla sohbet ederek çay içiyorduk. Köyümüzden Dedem emsali bir amca bana yaklaştı:

---Hikmet evlat, Deden seni köye bekliyor, bu günlerde gelersen iyi olur.

Dedi.

---Kötü bir şey mi oldu Amca?

---Yok, yok öyle değil ama nedenini ben de bilmiyorum.

---Sağol amca gelirim.

Dedim. Ne olmuştu da Dedem beni çağırıyordu, hayret diye içimden geçirdim. Yoksa beni mi özlemişti. Sanmam, fakat yinede gitmeliydim. Ama şimdi değil, bir iki gün sonra olmalıydı. Akşam evde yemek yerken kendi köyümüzden Dedemin beni çağırdığını söyledim.

---Nedenini bilmiyorum ama gitsem iyi olur herhalde, yoksa bana iyice darılırlar.

Dedem söz alarak,

---Git oğlum, nede olsa büyüklerin, belli ki sana bir işleri düştü.

Yatağa yattığım zaman uzun bir süre neden çağırıldığımı anlamaya çalıştım, bir sonuca varamadan uykuya daldım. Rüyamda Mine ile beraber ırmak kenarında geziyor, bazen yıkıyor, doyasıya kucaklaşıyorduk.

İki gün sonra akşama doğru köyümüze geldim. Beni gören eş dost selam verirken dikkat ettim, insanlar bana farklı bakıyorlardı. Bakışlardan bunu anlamak hiçte zor değildi. Bu günlerde kendime çok da özen gösteriyor, temiz giyinip devamlı tıraş oluyorum. Boyum posum da yerinde. Eve giderken, evlerinin önünde oturan kadın ve kızların yan gözlerle bana baktıklarını fark etmiştim. İlgilerini çektiğim açıkça belli oluyordu.

Eve varıp oturdum, koşarak yanıma gelen kardeşlerimle doyasıya kucaklaştık. Elimde değildi, onları çok seviyordum. Yaşayamadığım sevgiyi onlarla fazlasıyla paylaşıyordum. Büyüklerden çok farklı, içten, gözleri sevgi dolu, yüzleri hep gülüyordu. Dedem, babam gelmiş, akşam yemek sofrasına oturulmuştu.

---Hayırdır Dede, beni çağırdığını duydum, neden ki?